

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 18Ek/1832/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119431361
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Holecová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2021:6119431361.6

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom: Pajštúnska 5 85102 Bratislava, IČO: 35724803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom: Pajštúnska 5 85102 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53255739, proti povinnej: O. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom: F. Y. XXXX/X, XXX XX S., o vymoženie 16.441,72 Eur s príslušenstvom, trov pôvodného konania a trov exekúcie, vedenej u súdneho exekútora: JUDr. Ján Franek, so sídlom exekútorského úradu Nešporova 4, 031 01 Liptovský Mikuláš, sp. zn. 39EX 647/19, o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie, o sťažnosti povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/1832/2019 zo dňa 13. augusta 2020, takto

rozhodol:

- I. Sťažnosť povinnej zamietá.
- II. Oprávnenému voči povinnej nárok na náhradu trov konania o sťažnosti nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 18Ek/1832/2019 zo dňa 13. augusta 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom súd návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol.

2. Vychádzal zo zistení, že právny predchodca oprávneného (ČSOB stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 35 799 200, so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, pozn. sudcu), sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 04.11.2019 domáhal od povinnej vymoženiu pohľadávky vo výške 16.441,72 Eur s príslušenstvom, trov pôvodného konania a trov exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, uznesenia Okresného súdu Martin sp. zn. 6Csp/3/2019 zo dňa 26.03.2019 (ďalej v texte aj ako „exekučný titul“). Poverením zo dňa 27.11.2019 súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora: JUDr. Jána Franeka, so sídlom exekútorského úradu Nešporova 4, 031 01 Liptovský Mikuláš, ktorý ju vedie pod spisovou značkou 39EX 647/19 (ďalej len „súdny exekútor“).

3. Súdny exekútor dňa 14.04.2020 súdu predložil na rozhodnutie návrh povinnej na zastavenie exekúcie majúci odkladný účinok, v ktorom povinná uviedla, že dňom 15.03.2020 bol na území Slovenskej republiky vyhlásený núdzový stav (uznesenie vlády SR publikované v Zbierke zákonov pod č. 45/2020 Z. z.) a dňa 19.03.2020 bol núdzový stav rozšírený (uznesenie vlády SR publikované v Zbierke zákonov pod č. 49/2020 Z. z.), pričom už v predchádzajúcich dňoch boli prijaté viaceré karanténne opatrenia, v dôsledku ktorých sa veľmi obmedzil hospodársky chod krajiny a normálne fungovanie ekonomickej aktivity obyvateľstva SR (obmedzovanie prevádzok, nástup na OČR, prekážky v práci s poklesom reálneho príjmu o 30 - 40 % podľa kolektívnych zmlúv), a teda za uvedenej situácie nie je možné, aby sa plnili záväzky v rozsahu a časovej súslednosti tak, ako v prípade, ak by hospodársky chod krajiny fungoval normálne a banky, t. j. subjekty rovnaké ako veriteľ v prípade povinnej, pristúpili k odkladu splátok rôznych úverov (prioritne hypotekárnych, ale aj spotrebných a i.) svojim dlžníkom. Povinná následne uviedla, že pri uplatnení tých istých princípov by v jej prípade nenastala splatnosť celého dlhu, nakoľko mala povolené splátky v sume 100,- Eur. Za týchto okolností sú nespĺniteľné aj možnosti

ponúkané súdnym exekútorom. V konkrétnej rovine poukázala na upozornenie súdneho exekútora o možnosti vyhnúť sa vysokým trovám exekúcie urýchlenným splnením pohľadávky do 15 dní, pričom teraz nastal objektívny stav, t. j. stav mimo vôle ktoréhokoľvek účastníka exekučného konania, kedy osoba v postavení dlžníka nemá objektívnu možnosť splniť záväzok, t. j. žiada sa plnenie nemožného. Na záver povinná uviedla, že bola schopná zvýšiť svoju ekonomickú aktivitu s cieľom získať prostriedky na úhradu exekvovanej pohľadávky (resp. dohodnúť sa s oprávneným aj na vyšších splátkach, ako pôvodne dohodnutých 100,- Eur mesačne), no teraz to objektívne nie je možné, preto vzhľadom na uvedené navrhuje, aby súd v zmysle ustanovenia § 61k ods. 1 písm. d) EP zastavil exekúciu v celom rozsahu.

4. Oprávnený vo svojom vyjadrení k návrhu povinnej na zastavenie exekúcie zo dňa 07.04.2020 so zastavením exekúcie nesúhlasil. Namietal, že podaný návrh povinnej pôsobí nejasne a v súvislosti s daným exekučným konaním ho považuje za neopodstatnený. Medzi opatreniami prijatými proti šíreniu koronavírusu sa doposiaľ nenachádzajú také, ktoré by spôsobovali prerušenie, či dokonca úplné zastavenie doterajších exekučných konaní. Dôvody uvádzané povinnou nespĺňajú ani jednu z taxatívne uvedených možností v ustanovení § 61k Exekučného poriadku a preto mal oprávnený za to, že uvedenému návrhu na zastavenie exekúcie nie je možné vyhovieť.

5. Súd po preskúmaní návrhu povinnej na zastavenie exekúcie, vyjadrenia oprávneného a predložených dokumentov dospel k záveru, že návrh povinnej na zastavenie exekúcie bol podaný včas, avšak je nedôvodný. Tvrdenie povinnej o tom, že kvôli vyhlásenému núdzovému stavu a prijatiu karanténnych opatrení nastal objektívny stav, kedy osoba v postavení dlžníka nemá objektívnu možnosť splniť záväzok, t. j. žiada sa plnenie nemožného, nie je dôvodom na zastavenie exekúcie. Ďalej doplnil odôvodnenie svojho rozhodnutia v tom smere, že nemajetnosť, nepriaznivá finančná situácia ako aj zdravotný stav, nie sú kvalifikovaným dôvodom na zastavenie exekúcie. Aby mohla byť exekúcia z dôvodu nemajetnosti zastavená, musí byť preukázané, že majetok povinnej nestačí ani na úhradu trov exekúcie, a to zisteniami súdneho exekútora. Ak v exekučnom konaní bude preukázané úkonmi súdneho exekútora, na základe výsledkov prešetrenia pomerov povinnej súdnym exekútorom, že majetok povinnej nestačí ani na úhradu trov exekúcie, bude daný dôvod na zastavenie exekúcie zo strany súdneho exekútora v zmysle § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Súdny exekútor je povinný postupovať pri výkone exekúcie tak, aby nedošlo k nadmerným zásahom do práv a právom chránených záujmov účastníkov konania. Skutočnosťou teda naďalej zostáva, že exekúcia sa začala dôvodne, nakoľko povinná nesplnila to, čo jej ukladá právoplatný a vykonateľný exekučný titul. Súd nemal zo strany povinnej za preukázané, že bola naplnená podmienka na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku a preto návrh povinnej na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol. Nakoľko si žiadny z účastníkov konania náhradu trov konania v súvislosti s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie neuplatnil, súd o trovách konania nerozhodoval.

6. Voči tomuto uzneseniu podala povinná v zákonnej lehote sťažnosť (napadnuté uznesenie jej bolo doručené dňa 04. 09. 2020, sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu dňa 18. 09. 2020), v ktorej vytýkala súdu, že napadnuté uznesenie vôbec neobsahuje dôvody, pre ktoré bol jej návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý. Ďalej poukázala na skutočnosť, že spolu s napadnutým uznesením jej bolo doručené aj vyjadrenie oprávneného k jej návrhu na zastavenie exekúcie štyri mesiace po jeho doručení súdu, z ktorého súd vychádzal pri koncipovaní svojho rozhodnutia, avšak ku ktorému povinná nemala možnosť sa vyjadriť.

7. Pôvodný oprávnený sa k sťažnosti povinnej nevyjadril, pričom výzva na vyjadrenie k sťažnosti povinnej mu bola doručená dňa 02. 10. 2020.

8. Dňa 15.10.2020 bolo súdnemu exekútorovi doručené oznámenie pôvodného oprávneného - ČSOB stavebná sporiteľňa, a.s., Žižkova 11, Bratislava-Staré Mesto, IČO: 35799200 o postúpení pohľadávky na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 438/2020 uzavretej dňa 11.09.2020, ktorej predmetom bolo o. i. aj postúpenie pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní zn. 39EX 647/19 proti povinnému Kundrátová Dagmar, Izabely Textorisovej 4534/1, Martin, nar. 06.11.1960, na postupníka EOS KSI Slovensko, s.r.o., ktoré súdny exekútor postúpil súdu za účelom rozhodnutia súdu o pripustení účastníka konania na strane oprávneného. Na základe výzvy zo dňa 10.11.2020 bola súdu predložená Zmluva o postúpení pohľadávok č. 438/2020 zo dňa 11.09.2020, na základe ktorej v súlade s ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka postúpil pôvodný oprávnený pohľadávku voči povinnej vymáhanú v tomto exekučnom konaní aj s jej príslušenstvom a všetkými právami s ňou spojenými na spoločnosť EOS KSI

Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803. V zmysle § 80 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. C.s.p. táto spoločnosť vyjadrila súhlas tým, aby súd pripustil zmenu účastníkov na strane oprávneného. Súd dňa 07. 12. 2020 postupom podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku prihladol na túto skutočnosť tak, že vydal dodatok k povereniu na vykonanie exekúcie, ktorý doručil exekútorovi. Na podklade vydaného dodatku sa oprávneným v tomto exekučnom konaní stala spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o.

9. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

10. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

11. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

12. V zmysle § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

13. V zmysle § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

14. Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak
a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
b) exekučný titul bol zrušený,
c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

15. Súd (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku), po zistení, že sťažnosť bola podaná včas (§ 242 CSP), oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané (§ 240 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná (§ 239 ods. 1, ods. 2 CSP), po skonštatovaní, že nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nebráni jej vecnému prejednaniu (§ 127 CSP, § 243 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi sťažnosti a postupom bez nariadenia pojednávania (§ 202 ods. 1 Exekučného poriadku) dospel k záveru, že sťažnosť povinnej nie je dôvodná.

16. Z obsahu podanej sťažnosti sťažnostný súd vyvodil, že povinná podanie sťažnosti odôvodnila tým, že v napadnutom uznesení jej súd dostatočne nevysvetlil, prečo bol jej návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý a nebolo jej doručené na vyjadrenie stanovisko oprávneného k jej návrhu na zastavenie exekúcie, pričom práve z vyjadrenia oprávneného súd následne vychádzal pri posudzovaní dôvodnosti ňou podaného návrhu na zastavenie exekúcie.

17. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia vyplýva, že súd v jeho odôvodnení jasne poukázal na skutočnosť, že jej tvrdenie o tom, že kvôli vyhlásenému núdzovému stavu a prijatiu karanténnych opatrení nastal objektívny stav, kedy osoba v postavení dlžníka nemá objektívnu možnosť splniť záväzok, t. j. žiada sa plnenie nemožného, nie je možné považovať za dôvod zastavenia exekúcie. Zdôraznil, že nemajetnosť resp. nepriaznivá finančná situácia povinnej nie je kvalifikovaným dôvodom na zastavenie exekúcie. Aby mohla byť exekúcia z dôvodu nemajetnosti povinného subjektu zastavená, musí byť preukázané, že jeho majetok nestačí ani na úhradu trov exekúcie, a to zisteniami súdneho exekútora. Ak v exekučnom konaní bude preukázané úkonmi súdneho exekútora, na základe výsledkov prešetrenia pomerov povinnej súdnym exekútorom, že majetok povinnej nestačí ani na úhradu trov exekúcie, bude daný dôvod na zastavenie exekúcie zo strany súdneho exekútora v zmysle § 61n ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Skutočnosťou teda naďalej zostáva, že exekúcia sa začala

dôvodne, nakoľko povinná nespĺnila to, čo jej ukladá právoplatný a vykonateľný exekučný titul. Z obsahu tohto odôvodnenia vyplýva, že súd sa zaoberal podstatnými dôvodmi, pre ktoré považuje povinná exekúciu za neprípustnú, pričom argumentáciu povinnej nepovažoval za dôvodnú. Jeho právne závery sú primeraným spôsobom zdôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré vyšší súdny úradník pri rozhodovaní o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie aplikoval. Z obsahu odôvodnenia tohto rozhodnutia je ďalej zistiteľné, že vyšší súdny úradník v ňom reaguje na argumentáciu povinnej prednesenú vo všeobecnej rovine, čomu bolo prispôsobené aj odôvodnenie rozhodnutia, pričom je zrejmé, že za kľúčový dôvod zastavenia exekúcie v danom prípade na podklade obsahu návrhu povinnej na zastavenie exekúcie súd považoval námietku nemajetnosti, resp. objektívnej nemožnosti splniť si svoj záväzok voči oprávnenému v dôsledku prijatých protipandemických opatrení.

18. Sťažnostný súd sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v plnom rozsahu stotožňuje a aby opätovne neopakoval už raz správne vyslovené závery, len na zdôraznenie ich správnosti pre doplnenie dodáva, že nemajetnosť (zlá finančná situácia) povinného nemôže byť dôvodom na zastavenie exekúcie zo strany súdu, keďže nemajetnosť povinného zákonodarca nezaradil medzi dôvody na zastavenie exekúcie upravené v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, pri naplnení ktorých je to práve súd, ktorý exekúciu zastavuje. Z pohľadu exekučného súdu sú potom majetkové pomery povinného vo vzťahu k dôvodom na zastavenie exekúcie upravených v § 61k ods. 1 Exekučného poriadku bez právneho významu, keďže mu zákonom nebola zverená právomoc zastaviť exekúciu pre nemajetnosť povinného, túto možnosť dal zákonodarca len súdnemu exekútorovi pri splnení zákonom stanovených predpokladov (§ 61n písm. d/ Exekučného poriadku).

19. Exekučný poriadok v § 61 g ods. 3 ponúka riešenie zhoršenej majetkovej situácie povinného v podobe splátkového kalendára, prípadne postup podľa § 61n písm. d) Exekučného poriadku, kedy je možné zastavenie exekúcie priamo súdnym exekútorom (nie súdom) v prípade, ak sa do piatich rokov od začatia exekúcie alebo od posledného zexekvovania majetku nepodarilo zistiť majetok alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora. Súd dáva do pozornosti aj § 61h ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, podľa ktorého exekútor vydá upovedomenie o odklade exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania, platiteľovi mzdy povinného, banke, dlžníkovi povinného alebo iným osobám dotknutým exekúciou, ak povinný, ktorý je fyzickou osobou, podal žiadosť o odklad exekúcie a vyhlásil, že sa bez svojej viny ocitol prechodne v takom postavení, že by neodkladná exekúcia mohla mať pre neho alebo pre príslušníkov jeho rodiny zvlášť nepriaznivé následky. V zmysle § 64 Exekučného poriadku má súdny exekútor zasahovať do práv povinného len v takom rozsahu, v akom je to nevyhnutné na dosiahnutie účelu exekučného konania. Spôsob vykonávania exekúcie určí súdny exekútor v súlade so zásadou primeranosti a vhodnosti, ktorá sa posudzuje aj z hľadiska majetku, ktorým povinný disponuje. Z týchto ustanovení jednoznačne vyplýva, že je práve úlohou povereného súdneho exekútora pôsobiaceho ako predĺžená ruka súdu zistiť majetok podliehajúci exekúcii a až na podklade vlastných relevantných a najmä objektívnych zistení zvoliť príslušný zákonný postup. Prijatím opačného záveru by súd povinnú nespravodlivo a najmä predčasne zbavoval jej bremena plniť si svoje záväzky priznané exekučným titulom bez toho, aby vôbec súdny exekútor mal možnosť v relevantnom časovom období objektívne zistiť jej majetkovú situáciu (a to aj do budúcnosti) a tým aj jej schopnosť vymáhanú pohľadávku (čo i len z časti) uhradiť. Bolo by v príkrom rozpore so základnými zásadami, na ktorých je vystavaný právny poriadok Slovenskej republiky, ako aj so znením § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, aby na podklade takejto obrany súd (na viac doposiaľ bez akýchkoľvek dôkazov) poskytol povinnej ochranu v podobe zastavenia exekúcie. Pokiaľ aj povinná potom vo všeobecnej rovine poukázala na prijaté protipandemické opatrenia v podobe rôznych obmedzení, nemožno prijať záver, že vo vzťahu ku všetkým obyvateľom Slovenskej republiky objektívne zakladajú stav, kedy si nie sú schopní plniť akékoľvek svoje záväzky, a to natrvalo. Je potrebné ďalej zdôrazniť, že tvrdenie povinnej o tom, že vyhlásenie núdzového stavu zakladá objektívnu trvalú nemožnosť splnenia záväzkov zo strany dlžníkov, nemožno podporiť ani žiadnym konkrétnym právnym predpisom. Neušlo pozornosti súdu, že povinná súdu neuviedla ani to, aký konkrétny vplyv malo prijatie protipandemických opatrení na jej majetkovú sféru. Preto je potrebné, aby súdny exekútor v každom jednotlivom prípade zohľadnil majetkovú situáciu toho ktorého subjektu povinnosti a individuálne posúdil jeho možnosti a schopnosti vymáhanú pohľadávku zaplatiť, a to nie len v čase trvania opatrení, ale aj smerom do budúcnosti, kedy je daný predpoklad, že ekonomické aktivity a zárobkové možnosti nebudú ničím obmedzené. Je potrebné poukázať aj na to, že okolnosti odôvodňujúce právny záver súdu o neprípustnosti exekúcie sú okolnosti majúce trvalý charakter, ktoré natrvalo bránia výkonu exekúcie. Okolnosti prechodného charakteru, akou je napr. aj núdzový stav, preto dôvodom na zastavenie exekúcie byť nemôžu. Argumentácia povinnej,

že v dôsledku vyhláseného núdzového stavu a prijatých protipandemických opatrení, nemusí uhradiť oprávnenému 16.441,72 Eur, preto ani podľa sťažnostného súdu nemôže byť správna.

20. K námietke sťažovateľky, že súd jej nedoručil vyjadrenie oprávneného k jej návrhu na zastavenie exekúcie, z ktorého súdu vychádzal pri prijímaní napadnutého uznesenia, ku ktorému sa ona nemala možnosť vyjadriť, súd na úvod k tejto otázke dáva do pozornosti, že Exekučný poriadok nepredpokladá doručenie vyjadrenia oprávneného k návrhu na zastavenie exekúcie povinnému. Vyšší súdny úradník pri vydaní rozhodnutia o návrhu povinného na zastavenie exekúcie postupoval v súlade s § 61k ods. 5 Exekučného poriadku. Podľa cit. zákonného ustanovenia, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojim vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu. Zákonný bol preto postup vyššieho súdneho úradníka, keď po predložení návrhu na zastavenie exekúcie na rozhodnutie spolu s vyjadrením oprávneného k tomuto návrhu, o podanom návrhu povinnej na zastavenie exekúcie rozhodol bez toho, aby jej predtým zaslal vyjadrenie oprávneného. Ďalej je potrebné prihliadnuť aj na koncentračnú zásadu upravenú v § 61k ods. 2 Exekučného poriadku. V návrhu na zastavenie exekúcie musí povinný uplatniť všetky rozhodné právne skutočnosti ku dňu podania návrhu a preto ani na prípadné ďalšie skutočnosti, ktoré by povinná uviedla v ďalšom vyjadrení, by už súd prihliadnuť nemohol. Súd v tejto súvislosti považuje za potrebné doplniť, že nakoľko oprávnený v exekučnom konaní disponuje vykonateľným exekučným titulom, dôkazné bremeno v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie ohľadom existencie právnej skutočnosti, ktorá má za následok zastavenie exekúcie, spočíva na povinnom. Vzhľadom na obsah vyjadrenia oprávneného k návrhu povinnej na zastavenie exekúcie, ani nebolo možné očakávať od prípadného ďalšieho vyjadrenia povinnej žiadne nové skutočnosti, čo preukazuje aj skutočnosť, že povinná v podanej sťažnosti v podstate namieta to, že napadnuté súdne rozhodnutie neobsahuje dôvody, pre ktoré súd jej návrh na zastavenie exekúcie zamietol, nijako nereaguje na vyjadrenia oprávneného v danej veci. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia je ďalej zistiteľné, že súd v ňom reagoval výlučne na obranu povinnej proti exekúcii, nevyplýva z neho, že by súd vychádzal zo skutočností, ktoré vo svojom vyjadrení uviedol oprávnený. Na podklade všetkých uvedených skutočností skutočností potom nie je možné prijať záver, že povinná sa proti exekúcii nemohla účinne brániť najmä z dôvodu, že jej nebolo doručené vyjadrenie oprávneného, keďže pre posúdenie (ne)prípustnosti exekúcie v danom prípade mohli mať vplyv len relevantné tvrdenia povinnej v podanom návrhu na zastavenie exekúcie, ktoré aj boli predmetom skúmania zo strany súdu. Súd na podklade tvrdení povinnej preto nezistil v postupe súdu, ktorý predchádzal vydaniu preskúmaného rozhodnutia, žiadne také procesné pochybenie, ktoré by mohlo viesť k porušeniu práva povinnej na spravodlivý proces.

21. Na základe zistených skutočností a výkladu súvisiacich právnych noriem súd dospel k záveru, že povinná ani v konaní o sťažnosti neuviedla a nepreukázala žiadne skutočnosti odôvodňujúce v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu. Napadnuté uznesenie, ktorým súd jej návrh na zastavenie exekúcie zamietol, je preto vecne správne a je správny aj procesný postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal.

22. Z uvedených dôvodov súd podanú sťažnosť podľa § 250 ods. 1 CSP v spojení s § 200 Exekučného poriadku ako nedôvodnú zamietol (I. výroková veta rozhodnutia).

23. V exekučnom konaní sa rozhoduje spravidla bez nariadenia pojednávania, resp. bez vylúčenia účastníkov konania (§ 61l ods. 2, § 202 ods. 1 Exekučného poriadku) a vo veci súd nariadi pojednávanie, len ak to považuje za nevyhnutné. Rozumnému a praktickému exekučnému režimu zodpovedá zásada, že pokiaľ nie je v konaní nutné vykonať osobitné dokazovanie k skutkovým okolnostiam, súd zásadne pojednávanie nenariaďuje. Rozhodovacia činnosť súdu v danom prípade spočívala v právnom posúdení veci a súd rozhodoval výhradne na základe tvrdení účastníkov konania a obsahu exekučného spisu, ktoré poskytli kompletný a ucelený podklad pre zákonné rozhodnutie, pričom nariadenie pojednávania by nemohlo priniesť viac svetla do posudzovaného prípadu. Z uvedených dôvodov súd o podanej sťažnosti rozhodoval bez nariadenia pojednávania (I. ÚS 119/2020-13 zo dňa 3. marca 2020, čl. 17 CSP).

24. Aj v exekučnom konaní sa ako kritérium priznania náhrady trov exekučného konania premieta zásada úspechu vo veci (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) a to tak, že neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnému účastníkovi konania preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené trovy, ktoré tento vynaložil v súvislosti s uplatnením alebo bránením svojho práva. V zmysle § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, exekučný súd súčasne rozhoduje o nároku na náhradu trov konania, ako aj o ich výške (k tomu porovnaj aj § 199d Exekučného poriadku). Oprávnený bol v tomto konaní úspešný (súd sťažnosť povinnej zamietol), voči povinnej mu tak vznikol nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré mu vznikli v súvislosti so sťažnostným konaním (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Oprávnený si v sťažnostnom konaní žiadne trovy konania voči povinnej neuplatnil a ani mu žiadne trovy konania nevznikli, keďže sa k sťažnosti povinnej nevyjadril. Exekučný poriadok výslovne nerieši situáciu, ak si účastník konania, ktorý na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, žiadne trovy konania o sťažnosti neuplatnil a ani mu žiadne trovy konania nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Sťažnostný súd preto s použitím základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP v spojení s čl. 17 CSP oprávnenému voči povinnej nárok na náhradu trov sťažnostného konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) odvolanie nie je prípustné (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku, § 355 ods. 2 CSP).

Proti rozhodnutiu súdu o sťažnosti (výrok I.) a proti rozhodnutiu súdu o trovách konania vrátane ich výšky (výrok II.) dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).